

— Защо си затворенъ ти, човѣче? — запиталъ го царьтъ.

— Защото подарихъ на царя една голѣма и хубава ябълка, — отговорилъ селяниньтъ.

Разбралъ царьтъ станалата грѣшка. Освободилъ селянина веднага и го завелъ въ двореца, да си избере подаръкъ. Гледалъ селяниньтъ, гледалъ чуднитѣ и скжпи предмети, злато и сребро и нищо не пожелалъ. Най-последѣлъ задъ вратата една малка стара сѣкира окачена на гвоздей.

— Това ми харесва, — рекълъ той, — това ще взема!

— Защо избра тази сѣкира при толкова скжпи и хубави нѣща? — запиталъ го царьтъ очуденъ.

— Щомъ си отида, ще отсѣка до корень дървото, което роди голѣмата ябълка, — отговорилъ съ въздишка селяниньтъ.

Царьтъ разбралъ мжката му, усмихналъ се, прегърналъ го бащински и го наградилъ богато.

А следъ това всѣка есенъ царьтъ идвалъ на гости въ хубавата градина на умния и трудолюбивъ селянинъ.

Ив. К. Бончевъ

МАЙКА

Деветий день е, какъ лежи
и какъ е Любчо боленъ!
Надъ него майка му тжжи,
катъ ангелъ бди и се моли...

Често-често пламналъ въ огънь,
едвамъ я той поглежда
и вижда я — все тъй безъ сънь
надъ него бди съ надежда.

И сѣща нейната ржка
чело му какъ милува
и какъ приведена, така
шепне му и го цѣлува...

Въ ушитѣ му звъни, звъни,
дѣхъ сладкъ леко вѣе,
и чудни лекички вълни
го носятъ и люлѣятъ...

Десетий день... Той се отви,
пробуди се и гледа
надъ него майка му ошъ бди —
все тъй печална, бледа.

Радость челото му облѣ,
сърдце му се обърна:
— О, майко, нали оздравѣхъ,
ела да те прегърна!

И майчината мжка въ мигъ
катъ облакъ леко мина
и съсъ смѣхъ и радостенъ викъ
майка чедо цѣлуна...

Ал. Земний